



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci žalobce **T. S.**, proti žalovanému **Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje**, se sídlem Ostrava, 28. října 117, o žalobě na přezkoumání rozhodnutí žalovaného o přestupku ze dne 6.2.2014, č. j. MSK 175639/2013,

t a k t o :

I. Žaloba **se z a m í t á .**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 20.3.2014 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 6.2.2014, č. j. MSK 175639/2013, jímž žalovaný na základě odvolání žalobce přezkoumal rozhodnutí Městského úřadu v Krnově ze dne 20.11.2013, č. j. Mukrn 2013/DO/PR/Be/32302, o přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů a napadené rozhodnutí změnil tak, že ve výroku v popisu skutku ve dvou případech se nahrazuje číslo 3 symbolem % (3%) číslem 3 se symbolem km/h (3 km/h), a dále změnil rozhodnutí tak, že se sankce pokuty snižuje z 6.000,- Kč na 5.000,- Kč a ve zbytku rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. Žalobce v žalobě uvedl, že rozhodnutí žalovaného trpí vadami. První vadou je nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného. Uvedl, že v řízení před správním orgánem stejně tak i v okamžiku, kdy byl dne

12.7.2013 ve 13:23 hod zastaven Policií ČR v obci Úvalno, stále stejně uváděl, že nepopírá, že jel v rychlosti 93 km/h, avšak že v danou chvíli odvracel krajní nouzi, neboť byl přesvědčen o tom, že nezvýší-li rychlost a nepředjede-li před ním jedoucí vozidlo, za ním jedoucí vozidlo do něho narazí a dojde tak k dopravní nehodě. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného spočívá v tom, že žalovaný se krajní nouzi nezabýval, nezkoumal ji, ačkoli k tomu jeho odvolání směřovalo. Další vadou je skutečnost, že stojí-li si jak správní orgán I. stupně, tak žalovaný na tvrzení, že měl jet pomaleji, nezkoumaly správní orgány důvody, proč musel jet rychleji, a to podstatně rychleji, než je dovoleno. Žalobce uvedl, že nevěděl, co je za zatáčkou a nemohl se vracet do svého jízdního pruhu tak rychle, jak si myslí správní orgány obou stupňů (dostal by se do smyku). Správní orgán skutkový stav zjistil převážně správně (žalobce jel rychleji), nesprávně hodnotil věc právně, když přinejmenším překročil meze správního uvážení. Měla-li být pravdou věta uvedená v odůvodnění rozhodnutí o odvolání „že prvostupňový správní orgán postupoval správně, další dokazování není třeba, když posudek není zapotřebí, protože viditelnost byla nesnížená“, pak by zde byla presumpce viny a hájil-li by se účastník jakkoliv, nepřihlíželo by se k tomu. To asi zákonodárce nechtěl. Navíc osvojující-li správní orgány obou stupňů právo na to „hodnotit odborné otázky“ sami bez znaleckých posudků, i zde porušily zákon a jde o nezákonné rozhodnutí.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Uvedl, že napadené rozhodnutí je zcela přezkoumatelné, neboť námitkou krajní nouze se podrobně zabýval. Tato argumentace přitom tvoří podstatnou část odůvodnění jeho rozhodnutí. Posouzení naplnění podmínek krajní nouze je otázkou právní, nikoli skutkovou. Znalce je správní orgán povinen ustanovit pouze tehdy, jestliže potřebné odborné znalosti nemají úřední osoby (§ 56 správního řádu). O takový případ však v projednávané věci nejde. Žalobní námitky žalovaný považuje za nedůvodné a v podrobnostech odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí.

Soud vyzval účastníky řízení k vyjádření, zda souhlasí s tím, aby soud ve věci rozhodl bez jednání. Současně byli poučeni podle § 51 odst. 1 s.ř.s., zákona č. 150/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů, že nevyjádří-li se do dvou týdnů od doručení výzvy, má se zato, že souhlas je udělen. Žalovaný s projednáním věci bez nařízení jednání vyslovil souhlas. Žalobce se na výzvu soudu doručenou k rukám jeho tehdejšího zástupce 16.5.2014 nevyjádřil. Soud proto v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. rozhodl bez nařízení jednání.

Krajský soud předně považuje za nutné uvést, že zástupce žalobce advokát Petr Toms, jak vyplývá ze sdělení České advokátní komory v Praze byl k datu 13.12.2014 z důvodu úmrtí vyškrtnut ze seznamu advokátů dle § 7b odst. 1 písm. a) zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii. Plná moc, kterou žalobce udělil v této věci uvedenému advokátu 18.2.2014 smrtí advokáta zanikla (§ 28 odst. 5 o.s.ř. aplikovaný na základě § 64 s.ř.s., zákona č. 150/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů).

Krajský soud na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů), a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Krajský soud předně konstatuje, že žaloba doručená krajskému soudu dne 20.3.2014 byla podána včas, neboť rozhodnutí žalovaného bylo doručeno žalobci k rukám jeho zástupce dne 7.2.2014.

Ze správního spisu Městského úřadu Krnov a správního spisu žalovaného bylo zjištěno, že doručením oznámení o zahájení řízení o přestupku žalobci do vlastních rukou dne 26.7.2013, bylo zahájeno přestupkové řízení ve věci přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu pro porušení ust. § 18 odst. 4 téhož zákona a současně byl žalobce jakožto obviněný, předvolán k ústnímu jednání na 12.8.2012. S ohledem na chybné datum v předvolání k jednání bylo nové ústní jednání nařízeno na 4.9.2013. V oznámení přestupku ze dne 12.7.2013 je uvedeno, že dne 12.7.2013 ve 13:23 hod v obci Úvalno, silnice I/57 po předchozí jízdě bylo zastaveno a kontrolováno vozidlo Mercedes-Benz, RZ X, které řídil T. S. - žalobce. Řidič porušil ust. § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., a tím je podezřelý ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb. Uvedenému vozidlu byla naměřena rychlost jízdy 96 km/h v úseku, kde je stanovena maximální rychlost jízdy 50 km/h. Měření rychlosti jízdy bylo provedeno silničním laserovým rychloměrem MicroDigiCam LTI a po odečtení tolerance ± 3 km/h stanovené výrobcem radaru, byla rychlost jízdy vozidla 93 km/h. Oznámení je podepsáno žalobcem, který se, jak vyplývá z obsahu listiny, k věci nevyjádřil. Součástí spisu je dále záznam přestupku – fotodokumentace z měření rychlosti, ověřovací list č. 8012-OL-70326-12 Českého metrologického institutu v Brně ze dne 27.11.2012 s platností do 26.11.2013, výpis z evidenční karty řidiče ke dni 16.7.2013 a úřední záznamy policistů R. N. a P. C. Správní orgán I. stupně u jednání dne 4.9.2013 za přítomnosti žalobce a jeho zástupce provedl důkaz shora uvedenými listinami. Žalobce uvedl, že dozrává, že v uzavřené osadě jel uvedenou rychlostí, s tím, že před obcí zpomaloval, před ním jelo vozidlo s vozíkem, které z ničeho nic prudce zastavilo. Protože sledoval situaci v silničním provozu i za sebou a všimnul si rychle přijíždějícího vozidla za ním, musel zabránit dopravní nehodě jediným možným způsobem, a to akcelarováním na zjištěnou rychlost. Tím objel vozidlo s vozíkem a zabránil nehodě. Kdyby brzdil, bylo by s největší pravděpodobností dle vyjádření za ním jedoucího řidiče, došlo ke střetu mezi vozidlem žalobce a vozidlem jedoucím za ním. Uvedl dále, že musel reagovat okamžitě, impulzivně, neboť vozidlu jedoucímu před ním, respektive vozíku, nefungovala svítidla a skutečnosti, že brzdí, si všimnul až poté co zvedl hlavu a podíval se na zadní sklo jeho vozidla. V následné levotočivé zatáčce (správně pravotočivé, pozn. Soudu) s ohledem na to, že nákladní vozidlo měl prázdné, nemohl brzdit, začít brzdit mohl až na rovném úseku. Žalobce dále tvrdil, že policistům na místě samém podal vyjádření shodně jako u jednání před správním orgánem I. stupně s tím, že policisté měli reagovat tak, že to s ním nemohou řešit. K listinným důkazům žalobce neměl žádné námitky. Jako důkaz navrhl výslech svědka L. W. Správní orgán I. stupně poté nařídil jednání na 26.9.2013. Jednání proběhlo za přítomnosti žalobce a jeho zástupce. Žalobce jakožto obviněný byl seznámen s obsahem spisové dokumentace a správní orgán přistoupil k výslechu svědků L. W. a policistů R. N. a M. K. 16.10.2013 pak byl vyslechnut za přítomnosti žalobce a jeho zástupce svědek – policista P. C., žalobci byla dána možnost vyjádřit se ke všem podkladům a důkazům ve spise. Žalobce žádné návrhy na doplnění dokazování neměl.

Správní orgán I. stupně následně 20.11.2013 vydal rozhodnutí č. j. Mukrn2013/DO/PR/Be/32302, jímž žalobce uznal vinným výše uvedeným přestupkem,

jehož se měl dopustit tím, že dne 12.7.2013 ve 13:23 hod v obci Úvalno na silnici I/57 řídil nákladní motorové vozidlo tovární značky Mercedes Benz, RZ X rychlostí 96 km/h. Uvedená rychlost byla zjištěna silničním radarovým rychloměrem MicroDigiCam LTI. Po odpočtu přípustné tolerance (3% z naměřené rychlosti) řídil žalobce uvedené vozidlo rychlostí nejméně 93 km/h, a překročil tak povolenou rychlost o 43 km/h. Tímto jednáním měl žalobce porušit ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Za spáchání přestupku mu byla podle § 125c odst. 4 písm. d) uložena pokuta ve výši 6.000,- Kč a podle § 125c odst. 5 zákona č. 361/2000 Sb. zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců s počátkem ode dne nabytí právní moci napadeného rozhodnutí. Dále mu byla uložena povinnost zaplatit náklady řízení paušální částkou 1.000,- Kč a bylo rozhodnuto o splatnosti nákladů řízení a pokuty. Správní orgán I. stupně po zhodnocení provedených důkazů dospěl k jednoznačnému závěru, že žalobce dne 12.7.2013 ve 13:23 hod v obci Úvalno na silnici I/57 jako řidič nákladního motorového vozidla značky Mercedes Benz, RZ X porušil ust. § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb. v pl. znění, neboť při řízení vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 43 km/h, což bylo prokázáno záznamem o přestupku z měření radarovým zařízením, na kterém je snímek, ze kterého je zřejmé, že se jedná o předmětné vozidlo, které bylo následně kontrolováno. Správní orgán I. stupně uvedl, že žalobce v průběhu celého správního řízení nezpochybnil skutečnost, že překročil rychlost jízdy. Správní orgán I. stupně se ve svém rozhodnutí zabýval i námitkou žalobce, že jeho jednání je nutno posoudit jako jednání v krajní nouzi. Této námitce nepřisvědčil a učinil závěr, že žalobce vycházel ze svých subjektivních pocitů, které u něj byly vyvolány pohledem do zpětného zrcátka (žalobce tvrdil, že poté, co zaregistroval, že před ním jedoucí osobní vozidlo s přívěsným vozíkem brzdí, přičemž brzdová svítidla fungovala pouze osobnímu vozidlu, při pohledu do zpětného zrcátka si všimnul, že za ním jedoucí vozidlo pana W. se rychle přibližuje, proto zareagoval impulzivně, ve velmi krátkém časovém úseku zvýšil rychlost o téměř 20 km/h a stojící vozidlo předjel, předjížděcí manévr dokončil těsně před začátkem obce, po ujetí krátkého rovného úseku a mírné pravotočivé zatáčky byl zaměřen silničním radarovým rychloměrem policejní hlídky). To dle správního orgánu I. stupně neznamena, že mu hrozilo nějaké konkrétní nebezpečí, které by bylo nutné odvracet. Předpoklad porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích jiným řidičem, v tomto případě nedodržení bezpečné vzdálenosti a případné následné kolize, nelze považovat za krajní nouzi a podle toho jednat. Zdůraznil, že žalobce nemohl ze způsobu jízdy bližícího se vozidla dovodit, že toto svoji jízdu nezpomalí v důsledku aktuální situace, která by nastala náhlým snížením rychlosti vozidla. Správní orgán dále uvedl, že pokud by žalobce byl tak velice překvapen brzděním vozidla před sebou, že v dané situaci musel zareagovat impulzivně, pak by se dalo očekávat, že pouze s vozidlem vybočí, mírně zvýšenou rychlostí vozidlo předjede a po tomto manévru se opětovně zařadí do svého pruhu, přičemž rychlost opět sníží, když věděl, že vjíždí do obce, kde se navíc za mírnou pravotočivou zatáčkou nalézá také přechod pro chodce, a lze předpokládat, že bude muset v případě potřeby snížit rychlost nebo zastavit vozidlo. Správní orgán I. stupně v rozhodnutí dále uvedl, že se nabízely jiné varianty jednání, které by nevedly k ohrožení zájmů účastníků silničního provozu, než jak to učinil žalobce a tyto své úvahy pak blíže rozvedl. Správní orgán dále poznamenal, že tvrzení žalobce, že mu byla odepřena možnost vyjádřit se při jednání s policisty ke skutečnostem, jež vedly ke spáchání přestupku, se výsledkem svědků nepotvrdilo. V oznámení o přestupku, které podepsal, se nevyjádřil. Správní orgán I. stupně odůvodnil právní kvalifikaci přestupku a uložené sankce.

Proti rozhodnutí Městského úřadu v Krnově podal žalobce včas odvolání, v němž shodně jako v tomto soudním řízení namítal, že rychlost jím řízeného vozidla byla překročena z důvodu krajní nouze. Prvostupňovému správnímu orgánu vytkl, že nesprávně právně vyhodnotil skutkový stav. Zopakoval, že nezvýšil-li by rychlost a nepředjel před ním jedoucí vozidlo, za ním jedoucí vozidlo by do něj narazilo. Poukazoval nato, že svědek W. jeho tvrzení potvrdil v celém rozsahu. Uváděl, že on i pan W. jeli stejnou rychlostí a dojížděli vozidlo s vozíkem, které začalo náhle prudce zpomalovat. Na vozíku nefungovala zadní brzdová světla. Na tuto situaci žalobce zareagoval zvýšením rychlosti a předjetím vozidla s vozíkem, neboť ve zpětném zrcátku viděl jedoucího pana W., který by do něj s největší pravděpodobností narazil, kdyby místo zrychlení začal prudce brzdit. Po zařazení zpět do jízdního pruhu vjel do obce, kde jej naměřila a zastavila policie. Rychlost nemohl snížit dříve, neboť to bylo v zatáčce a dostal by se do smyku a navíc neměl úplný přehled o tom, co se děje v protisměru. Proto se chtěl zařadit nejdříve do svého jízdního pruhu a teprve potom snižovat rychlost. Namítal, že zabrzdil-li by prudce, došlo by k dopravní nehodě, která by měla těžší následky, než spáchání předmětného přestupku. Zájem společnosti tak ohrozil méně, než by byla samotná (jinak neodvratitelná) nehoda.

Žalovaný o odvolání rozhodl nyní napadeným rozhodnutím ze dne 6.2.2014, č. j. MSK 175639/2013. Žalovaný vycházel z obsahu spisové dokumentace a dále z údajů veřejně přístupných internetových portálů, což dal žalobci dopisem ze dne 23.1.2014 na vědomí a žalobci stanovil lhůtu 5 pracovních dnů od doručení usnesení se k novým, a jemu zaslaným podkladům rozhodnutí, pořízeným z označených serverů, vyjádřit v souladu s ust. § 36 odst. 3 správního řádu. Jednalo se o dvě obecné mapy části obce Úvalno, jeden satelitní pohled na část obce Úvalno zachycující křižovatku I/57 se silnicí vedoucí na Býkov nebo Branici, jednu fotografii z pohledu vjezdu do obce Úvalno od Krnova a jednu přiblíženou fotografii ze směru od Opavy, zachycující část uvedené křižovatky. Na uvedené usnesení k vyjádření se k podkladům rozhodnutí žalobce reagoval návrhem na vypracování znaleckého posudku k posouzení způsobu jeho jízdy (jak by se chovalo předmětné vozidlo, kdyby mělo dojít k intenzivnímu brzdění v zatáčce, na kolik bylo zapotřebí spěchat v oblasti se zakrytým výhledem, aby nedošlo ke střetu s protijedoucím vozidlem) a v souvislosti s tím navrhl vyžádat zprávu meteorologických stanic v okolí, jaké bylo počasí, viditelnost a srážky dne 12.7.2013 v době od 10:00 do 13:00 hod v obci Úvalno. Žalovaný porovnáním snímků z měření se záběry veřejně přístupného internetového portálu maps.google učinil závěr, že je zcela evidentní, že vozidlo řízené žalobcem se v době změření nacházelo skutečně na místě zachyceném na snímku z měřicího zařízení, tedy v obci Úvalno na silnici I/57 ze směru od Krnova, za křižovatkou se silnicí vedoucí na Býkov nebo Branici, ve vzdálenosti cca 151,6 m od domu č. 149 a v blízkosti domu č. 202 s tím, že značka označující začátek obce se nachází před táhlou zatáčkou ke zmiňované křižovatce cca 160 m před ní. Uvedl, že žalobce začátek obce označený dopravní značkou před zatáčkou zaznamenal, což potvrdil svou výpovědí a uvedl, že tímto místem jezdí často. Co se týče návrhu na provedení znaleckého posudku, žalovaný uvedl, že daná věc si zpracování znaleckého posudku z oboru silniční dopravy nevyžaduje, neboť předmětem posudku měla být skutečnost, která není pro posouzení přestupku rozhodná. Viditelnost v inkriminované době byla neztížená, což je doloženo snímkem z měření, který je i přes mnohonásobné přiblížení zřetelný včetně pozadí. K odvolací námitce žalobce, že jeho jednání bylo jednáním v krajní nouzi žalovaný uvedl, že je přesvědčen, že jestliže

žalobce již před značkou obec byl se svým vozidlem v pruhu pro směr na Opavu (jak plyne z protokolu ze dne 26.9.2013 a z odvolání žalobce), to znamená minimálně 160 m před místem změření, mohl již v místě změření jet předepsanou rychlostí, tj. maximálně 50 km/h. Podle žalovaného úsek od dopravní značky „obec“ k místu změření za křižovatkou umožňoval žalobci jeho tvrzenou a pro něj důvodnou zvýšenou rychlost bez problémů upravit na rychlost předepsanou. Poukázal na to, že před tím, než mělo vozidlo s přívěsným vozíkem náhle zastavit, jel on sám rychlostí do 90 km/h, což by znamenalo, že při objíždění již stojícího vozidla by vůbec nemusel výrazně rychlost zvyšovat, natož po jeho minutí. K ukončení objížděcího manévru mělo dojít před začátkem obce. Žalovaný uvedl, že i kdyby měl žalobce v místě začátku obce rychlost kolem 100 km/h, mohl tuto rychlost snížit ještě dříve, než by dojel do místa změření. Namítaná existence bezprostřední blízkosti zatáčky před začátkem obce nemá na jeho snížení rychlosti významný vliv, neboť pravotočivá zatáčka je mírná a táhlá a navíc každé vozidlo je vybaveno zátěžovým systémem, který podle zatížení zadní nápravy redukuje brzdou sílu, a tím zabraňuje smyku. V konkrétním případě, kdy žalobce měl před zatáčkou ještě kus rovného úseku, a zatáčka byla táhlá, nebezpečí smyku v případě důraznějšího brzdění na suchém povrchu nehrozilo. Vyšší riziko by dle žalovaného představoval případný střet s jiným účastníkem silničního provozu za zatáčkou, kde se nachází zmiňovaná křižovatka a odkud řidiči přijíždějící hlavně od obce Býkov nemohli objektivně počítat s tím, že po silnici zleva pojede vozidlo téměř dvojnásobnou rychlostí, než byla dovolena, což by mohlo mít v případě tak vysoké rychlosti fatální následky. Žalovaný poukázal na to, že žalobce až v odvolání uvedl (do té doby uváděl, že vozidlo před ním zastavilo a on jej objížděl), že vozidlo s vozíkem začal předjíždět v době, kdy toto vozidlo začalo náhle zpomalovat, avšak s ohledem na jím uváděnou blízkost vozidla pana W. a jejich přibližně stejné rychlosti, muselo již vozidlo s vozíkem v době jeho předjíždění (případně objíždění) téměř stát, když druhý řidič pan W. za ním zastavil již jako za stojícím vozidlem a byl donucen jej objet. K tomu žalovaný uvedl, že objíždění ani předjíždění v tomto případě, kdy již před označením začátku obce bylo vozidlo žalobce v původním směru jízdy a namítaná zvýšená rychlost by byla přibližně stejná, by na žalovaným konstatované skutečnosti, že žalobce mohl jet v místě změření předepsanou rychlostí, neměla žádný vliv. Žalovaný uzavřel, že žalobcem popsaná situace před začátkem obce a jím vyhodnocená jako krajní nouze je pro něj přes výpověď pana W. nevěrohodná, neboť je nelogické, že každý, kdo by byl nařčen z tak významného překročení rychlosti v obci a z důvodu hrozící sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel a přestupek nešlo vyřešit s policisty na místě, by důvod překročení nejvyšší dovolené rychlosti uplatnil hned na místě, zvláště, když k tomu měl příležitost, ať už ústně přímo u projednávajícího policisty nebo písemně do oznámení přestupku, který k tomu řidiče svou kolonkou pro vyjádření nepřímou vyzývá. Takovéto slovní sdělení však součástí úředního záznamu policistů R. N. a P. C., kteří s žalobcem na místě zjištění přestupku jednali, nebylo. Žalovaný poukázal na výpověď svědka policisty R. N., který vypisoval oznámení přestupku a dával je k vyjádření a podpisu žalobci. Tato výpověď vylučuje tvrzení žalobce, že již na místě krajní nouzi uplatňoval. Žalovaný poznamenal, že nemůže zcela s jistotou tvrdit, že se žalobcem popisovaná událost nestala, avšak z popsaných důvodů jí neuvěřil, nicméně tato zpochybněná příhoda nemá vliv na to, že se žalobce předmětného přestupku, spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti nejméně o 43 km v obci dopustil, přičemž jeho zavinění je přinejmenším s ohledem na popsané nedbalostní. Věděl, že překročuje nejvyšší dovolenou rychlost, ale spoléhal na to, že bude přihlédnuto k jím výše popsané situaci, kterou považoval za krajní nouzi. Zjištěnou

překročenou rychlost v tomto konkrétním případě nelze rozhodně spojovat s jednáním v krajní nouzi dle ust. § 2 odst. 2 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí odůvodnil naplnění skutkové podstaty správního deliktu, uvedl, z jakých důvodů se neztotožňuje se závěry prvostupňového správního orgánu k uloženým výším sankcím a z jakého důvodu rozhodl o snížení výše uložené pokuty z 6.000,- Kč na 5.000,- Kč.

Soud se nejprve zabýval žalobcovou námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů s tvrzením, že se žalovaný nezabýval jeho odvolací námitkou krajní nouze. Pokud by totiž napadené rozhodnutí skutečně vadou nepřezkoumatelnosti trpělo, tedy žalovaný by se nevypořádal s odvolacími námitkami žalobce, nezbylo by soudu než postupovat podle § 76 odst. 1 písm. a) s.r.s. a napadené rozhodnutí zrušit. Uvedené námitce, která byla v zásadě jedinou odvolací námitkou žalobce proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně se žalovaný, jak plyne ze správního spisu a předchozí citace z napadeného rozhodnutí, podrobně zabýval, a to zcela dostačujícím způsobem, na straně 4 a 5 rozhodnutí, v němž odkazem na § 2 odst. 2 písm. b) zákona o přestupcích – zákona č. 200/1990 Sb., ve znění pozdějších předpisů dostatečně a přesvědčivě vyložil své úvahy, proč dospěl k závěru, že zjištěnou překročenou rychlost v tomto konkrétním případě nelze rozhodně spojovat s jednáním v krajní nouzi. Argumentaci žalovaného nemá soud co vytknout, jeho závěry považuje soud za správné a plně na ně proto odkazuje (takovýto postup je zcela v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu - viz rozhodnutí č. j. 4 As 11/2006-86 či rozhodnutí č. j. 8 Afs 75/2005-130). Skutečnost, že žalobce považuje ze svého subjektivního pohledu úvahy žalovaného v napadeném rozhodnutí za nedostatečné a nesprávné, protože se neshodují s jeho právním názorem, ještě nedokládá, že je rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné.

Krajský soud nesouhlasí ani s námitkou žalobce, že správní orgány hodnotily odborné otázky samy bez znaleckých posudků. Žalobce přitom argumentoval, že správní orgány obou stupňů učinily závěry, že měl jet pomaleji a žalovaný nezkoumal důvody, proč musel jet rychleji, a to podstatně rychleji, než je dovoleno, neboť nevěděl, co je za zatáčkou a nemohl se vracet do svého jízdního pruhu tak rychle, jak si myslí správní orgány obou stupňů (dostal by se do smyku). Z předneseného také dovozoval, že správní orgány tak překročily meze správního uvážení. Dle názoru soudu učinil-li žalovaný v napadeném rozhodnutí závěr o tom, že za situace, kdy žalobce již před značkou obec byl se svým vozidlem v pruhu pro směr na Opavu, jak plyne z tvrzení žalobce předneseného u jednání před správním orgánem I. stupně dne 26.9.2013, to znamená minimálně 160 m před místem změření, jak zjistil žalovaný z údaje veřejně přístupného internetového portálu www.mapy.cz (přičemž žalobci dal 23.1.2014 usnesením na vědomí, že obecná mapa části obce Úvalno, satelitní pohled na část obce Úvalno se silnicí I/57 a fotografie z pohledu vjezdu do obce Úvalno ze směru od Opavy a od Krnova budou podkladem jeho rozhodnutí), a dovedl, že tak žalobce mohl již v místě změření jet předepsanou rychlostí, tj. maximálně 50 km/h s tím, že úsek od dopravní značky „obec“ k místu změření za křižovatkou umožňoval žalobci jeho tvrzenou a pro něj důvodnou zvýšenou rychlost bez problémů upravit na rychlost předepsanou, pak se podle názoru soudu nejedná o úvahy, jimiž by žalovaný překročil meze správního uvážení, jak namítá žalobce či o dedukce. Jak výše prezentováno, z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný jasným a

výstižným způsobem rozvedl, na základě jakých podkladů k těmto závěrům dospěl (viz shora označené snímky z měření se záběry veřejně přístupného internetového portálu ve spojení s tvrzením žalobce v protokolu o ústním jednání před správním orgánem I. stupně ze dne 26.9.2013 a jeho odvoláním z 9.12.2013 a s fotografií z měření).

Nebylo-li vyhověno návrhu žalobce na provedení důkazu zpracováním znaleckého posudku k posouzení způsobu jeho jízdy a nebyly vyžádány zprávy z meteorologických stanic v okolí, jaké bylo počasí v danou dobu, pak žalovaný rovněž vysvětlil, z jakého důvodu považoval tyto důkazy za nadbytečné a proč je neprovedl. Krajský soud sdílí jeho závěr, že znalecký posudek z oboru silniční dopravy považuje za nadbytečný, neboť předmětem posudku měla být skutečnost, která není pro posouzení přestupku rozhodná a co se týče meteorologických zpráv, žalovaný uvedl, že viditelnost v inkriminované době byla neztížená, což je doloženo snímkem z měření, který je i přes mnohonásobné přiblížení zřetelný včetně pozadí. I soud ze shodných důvodů považoval navržené důkazy za nadbytečné.

Z důvodů shora uvedených soud dospěl k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí žalovaného je zcela v souladu se zákonem, neshledal žádné vady řízení, pro které by byl povinen rozhodnutí zrušit a žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

O nákladech řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s., žalobce ve věci neměl úspěch a procesně úspěšnému žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí l z e podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské nám. č. 6.

O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 29.1.2015

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně